

του Π. Αργυρίου Δημοσιευθηκε στο TVXS

"Δε θα ?πρεπε να με εκπλήττει. Σαστίζω κάθε φορά που βρίσκω τον εαυτό μου να εκπλήσσεται από την επανάληψη σοκ που μου είναι ήδη γνωστά ή έχουν ήδη προβλεφθεί. Ίσως αυτό να ναι σημάδι ψυχικής υγείας, να μην έχω χάσει όλες τις ευαισθησίες μου μέσα σε αυτή την ανθρωποφάγα επέλαση των καιρώ ν."

Του Πέτρου Αργυρίου

Τι με σόκαρε. Οι απολογητικές του βιασμού δηλώσεις Τσόκλη, η αναλγησία ή απλά η προχειρότητα της ΕΡΤ που με τη γνωστή αυγουστιάτικη λοταρία κλήρωσε να ξαναπροβάλλει τη συγκεκριμένη εκπομπή και πάνω από απ όλα το είδος και η ποιότητα των σχολιασμών της στην μπλογκόσφαιρα. Μήπως σχολιάζω την αδικαιολόγητα μεγάλη έκταση που πήρε ένα ασήμαντο θέμα σε μια εποχή καθολικής κρίσης; Όχι βέβαια. Θεωρώ το θέμα εξόχως σημαντικό και ότι οι μνήμες από το 1999, τη χρονιά δηλαδή της αρχικής προβολής της εκπομπής αδυνατούν να εντοπίσουν αντιδράσεις προς αυτό, φανερώνει μάλλον το βαθύ μας εικοσαετή και πλέον λήθαργο και την παθητικοποίηση μας.

Οι δηλώσεις Τσόκλη, μόνο στο TVXS είχαν μέχρι τη στιγμή που γράφεται το κείμενο 353 σχόλια, μερικά από τα οποία δεν έκρυβαν τη συμπάθεια τους προς τις Θέσεις Τσόκλη ενώ άλλα θεώρησαν ότι το πνεύμα των δηλώσεων του παρερμηνεύτηκε, ότι ο καλλιτέχνης αστόχησε στην επιλογή λέξεων. Το πνεύμα των δηλώσεων του δεν παρερμηνεύτηκε γιατί απλά δεν υπάρχει κανένα άλλο πνεύμα, ούτε μισή ρανίδα πνεύματος πέρα από ακραιφνή και πικρόξυνο σεξισμό με μυρωδιά ψημένου κάστανου.

Να υπενθυμίσω στους απολογητές ενός από τους απολογητές του Βιασμού, ότι ο βιασμός δεν είναι φιλοσοφικό αντικείμενο. Δεν είναι διατριβή στις σχέσεις των δύο φίλων. Είναι μια φριχτή καθημερινή πραγματικότητα: δεκάδες γυναίκες μόνο στη χώρα μας βιάζονται κάθε ώρα, κάθε μέρα κάθε μήνα. Το φαινόμενο δεν έχει να κάνει με την σεξουαλικότητα καθ αυτή. Απ όσο γνωρίζω δεν υπάρχει παροπλισμός και ξυλοδαρμός μέχρι δακρύων και εκφοβισμός του θηλυκού και ομαδικοί βιασμοί στην αναπαραγωγική διαδικασία. Και δεν χρειάζομαι κανένα ειδικό να μου τι έχω μέσα στο παντελόνι μου και ότι είμαι εν μέρει σεξουαλικό πλάσμα. Ή μήπως χρειάζομαι κάποιον ειδικό για να μιλήσει για τα αυτονόητα της ζωής μου; Τόση είναι η διάσταση μας από τη βιωματική μας εμπειρία;

Η σεξουαλικότητα μας φτάνει σε αχαλίνωτα επίπεδα κατά την εφηβεία. Οι βιαστές όμως δεν είναι κατά ανάγκη έφηβοι. Ούτε σπρωγμένοι από ασυγκράτητη φυσική ορμή οι βιαστές βιάζουν ότι βρουν μπροστά τους. Τα φαινόμενα των δράκων σπανίζουν και αυτό γιατί οι βιαστές αν και συνήθως εξακολουθητικοί αρκετές φορές επιλέγουν προσεκτικά το θύματα τους από το κοντινό τους, εργασιακό ή φιλικό περιβάλλον ώστε ο κοινωνικός ιστός, η ομερτά και η σιωπή να απορροφήσει τους κραδασμούς και τις συνέπειες των πράξεων τους. Με αυτή την έννοια, πολύ βιασμοί είναι προμελετημένα εγκλήματα, η εγκληματική πρόθεση προϋπάρχει ακόμη και αν το αντικείμενό της δεν έχει επιλεχθεί εκ των προτέρων. Για μένα προσωπικά, ο βιασμός, ο κάθε βιασμός αποτελεί έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Η ιδιοκτησία, αν και έχει πολύ μεγάλες πρακτικές επιπτώσεις είναι ένα θεσμοθετημένο ιδεολόγημα. Το μόνο που έχει δικό του ο κάθε άνθρωπος είναι το σώμα του, οι σκέψεις του και τα συναισθήματά του και ο βιασμός καταπατά και τις τρεις αυτές βασικές ανθρώπινες συνιστώσες.

Η επιχειρηματολογία περί ασυγκράτητων φυσικών ορμών είναι απλά γελοία. Το ίδιο και η αναστροφή των ρόλων που θέλει το θύμα θύτη. "Έλα μωρέ για να το παθε τα θελε". Απλά αρρωστημένη σκέψη. Το ότι είναι ευρέως διαδεδομένη αποδεικνύει μονάχα το μέγεθος και την έκταση της αρρώστιας αυτής.

Η ορμή της πείνας είναι πολύ μεγαλύτερη και υπερκαλύπτει τη σεξουαλική. Δεν έχω ακούσει ποτέ όμως άσιτο να επιτίθεται σε γυροκόφτη ή σε ψήστη. Οι άσιτοι του κόσμου ετούτου ψάχνουν να καλύψουν την πείνα τους με ότι βρουν στα σκουπίδια, οπουδήποτε. Και δε θα ακούγαμε ποτέ το επιχείρημα ότι ο ψητάς ήταν προκλητικός γιατί είχε τα σουβλάκια στη βιτρίνα. Ζούμε σε μια κοινωνία όπου ο καθένας μπορεί να πραγματώσει τη φυσική ορμή του μέσα από μια σωρεία επιλογών. Η σεξουαλική ασιτία δεν αποτελεί άλλοθι για την πραγμάτωση εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας. Δεν μιλάμε για σεξουαλικού τύπου Γιάννη Αγιάννη βρε παιδιά αλλά για κακότητα ενθαρρυμένη από αισχρές σεξουαλικές προκαταλήψεις που ενδημούν στην ελληνική κοινωνία. Αν ακολουθήσουμε

τόσο συχνά διατυπωμένους ισχυρισμούς του τύπου "όλες γυναίκες είναι π?ανες εκτός από τη μάνα και τη αδερφή μου" θα οδηγηθούμε σε ένα αλάθητο και πλήρως απαξιωτικό συμπέρασμα: Για όλους τους υπόλοιπους η μάνα σου και η αδερφή σου είναι π?ανες.

Έχετε δίκιο. Η μπούργκα είναι το επόμενο βήμα. Φονταμενταλιστικές ιδεοληψίες που θέλουν τη γυναίκα και το σεξ πηγή αμαρτίας και κακού και όχι πηγή ομορφιάς και ζωής? Εγκληματικές ιδεοληψίες που καταστρέφουν ανθρώπινες ζωές και βυθίζουν κοινωνίες στα σκοτάδια?

Τόση ώ ρα μιλάμε για την αντρική σεξουαλικότητα. Την ξεχάσαμε τη γυναικεία σεξουαλικότητα; Φυσικά. Γιατί στο βιασμό και στις πρόδρομες του αντιλήψεις για τη σεξουαλικότητα δεν υπάρχει γυναικεία σεξουαλικότητα. Δεν υπάρχει γυναικεία προσωπικότητα. Δεν υπάρχει πρόσωπο. Το πρόσωπο και η προσωπικότητα ποδοπατούνται. Η γυναίκα γίνεται res, πράμα. Δεν είναι πλέον ανθρώπινο πλάσμα. Και ακριβώς αυτός είναι ο στόχος του βιαστή. Να καταστρέψει το πρόσωπο. Ο βιαστής δεν είναι θύμα των φυσικών ορμών του. Ποιος δεν έχει άλλωστε; Ο σκοπός του βιαστή είναι να καταστρέψει το πρόσωπο. Είναι καταστροφέας. Όπως ακριβώς οι νταβατζήδες που χαράκωνουν το πρόσωπο γυναικών. ?Η οι καταστροφείς της Κούνεβα και τόσων άλλων γυναικών που καταστρέφουν το πρόσωπο με βιτριόλι.

Το πρόσωπο είναι ο στόχος. Οι βασικές ανθρώπινες ποιότητες είναι ο στόχος. Ο βιασμός δεν είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα φυσικής ορμής. Είναι η επιβολή του δυνατού στον αδύνατο. Είναι πράξη μίσους, επιβολής, βίας. Α ναι και δεν είναι εξελικτικός καταναγκασμός στο είδος. Η σωματική δύναμη δεν είναι πλέον ο καθοριστικός παράγοντας για την εξέλιξη του ανθρωπίνου είδους και παρά τα ψευδοεπιστημονικά επιχειρήματα ποτέ δεν ήταν. Ο πολιτισμός, η τεχνολογία, η οργάνωση και στρατηγική ήταν πάντα τα βασικά εργαλεία επιβίωσης του είδους μας, όχι η σωματική δύναμη. Είναι ξεκάθαρα επίκληση στην ψευδοεπιστήμη ή στην παρανόηση της επιστημονικής θεωρίας τέτοιου είδους επιχειρήματα. Δυστυχώς, τα συστήματα που βασίζονται αποκλειστικά στην ανωτερότητα της σωματικής δύναμης και που μόνο στην θεωρία μπορεί να υπάρχουν. Γιατί θα όφειλαν να συμπεριφέρονται με εξαιρετικά αστάθεια: Γιατί για κάθε δυνατό υπάρχει πάντα ο δυνατότερος και ο δυνατότερος του δυνατότερου κ.ο.κ. Σε αντίθεση, στα ανθρώπινα συστήματα η κοινωνική ισχύς παραμένει αρκετή ισχυρή σε σημείο που πολλές φορές κληρονομείται στους γόνους με εξαιρέσεις μικρές περιόδους κενού εξουσίας. Όταν η σωματική ισχύς απαιτείται από τους κοινωνικά ισχυρούς, αγοράζεται ή παράγεται με τη μορφή μπράβους, σωμάτων ασφαλείας και ιδιωτικών ή εθνικών στρατών?

Όχι δεν είναι η σωματική δύναμη, ούτε η εξελικτική πίεση, ούτε η φυσική ορμή

συνθήκες που οδηγούν στο βιασμό. Ο στόχος του βιαστή είναι οι βασικές ανθρώπινες ποιότητες. Το πρόσωπο. Και τον επιτυγχάνει σχεδόν κάθε φορά. "Με τι πρόσωπο θα βγεις μετά στην κοινωνία;" όπως λέγαν και οι παλιοί. Και όντως τις περισσότερες φορές η γυναίκα δεν έχει το πρόσωπο να βγει προς τα έξω να καταγγείλει, να μηνύσει, να απαιτήσει τη δίκαια και παραδειγματική τιμωρία του δράστη. Γιατί είναι ατιμασμένη και κουβαλάει πάνω της και μέσα της το στίγμα της π?νίας? Γιατί έχει να αντιμετωπίσει μια ολόκληρη κοινωνία αλληλέγγυα ή φιλική προς τους καταστροφείς της, όπως φαίνεται να έγινε στην περίπτωση της Αμάρυνθου.

Τους καταλαβαίνω όμως τους απολογητές του βιασμού. Κάποιοι από αυτούς είναι ήδη βιαστές. Κάποιοι από αυτούς το σκέφτονται. Κάποιοι από αυτούς ούτε είναι ούτε και σκέφτονται να γίνουν αλλά έχουν εν γνώσει ή εν αγνοία τους φίλους ή γνωστούς ή γονείς ή παιδιά που είναι. Δεν είναι μακρινό το φαινόμενο. Δίπλα μας είναι. Μέσα στους κύκλους μας ή δίπλα μας. 1 στις 3 γυναίκες κακοποιούνται, ανάλογο είναι το ποσοστό των κακοποιών. Μεγάλο ποσοστό των γυναικών βιάζονται. Ανάλογα είναι και τα ποσοστά των βιαστών. Και όταν εσείς, οι ανεύθυνοι τύποι που υποφέρετε από λογοδιάρροια και μεγαλομανία, γίνεστε δημόσια απολογητές του βιασμού, κάποιος βιαστής στην παρέα θα χαμογελά μέχρι τα αυτιά, ευχαριστημένος που η "αρρενωπότητά" του δικαιώνεται. Με αυτήν την έννοια έχετε έστω ένα μικρό βαθμό ηθικής αυτοουργίας στον επόμενο βιασμό που θα διαπράξει.

Φτάσαμε στο σημείο να συζητάμε για τα αυτονόητα, τα κεκτημένα. Υπερβάλω. Στην Ελλάδα, τη χώρα που για αιώνες ζούσε κάτω από τη σκιά ενός θρησκευτικού κατεστημένου που δαιμονοποίησε το σεξ και τη γυναικεία σεξουαλικότητα, η σεξουαλική ελευθερία δεν είναι ούτε αυτονόητη, ούτε κεκτημένη.

Αίσχος. Αυτό μόνο μπορώ να σκεφτώ . Σε μια εποχή που συντελείται διαρκείς επίθεση σε βασικά ανθρώπινα δικαιώματα, επαναπροβάλλονται οι Θέσεις Τσόκλη για τον άντρα τον πολλά βαρύ το γα..το βιαστή? Σε μια εποχή που τα φαινόμενα φυλετικών βιασμών αυξάνονται πρέπει εμείς να ρίχνουμε λάδι στη φωτιά στο όνομα αυτού που ένας αναγνώστης του TVXS πολύ εύστοχα χαρακτήρισε ως ψευτοεκκεντρικότητα. Πραγματική εκκεντρικότητα και ριζοσπαστισμός στην Ελλάδα είναι να μην ακολουθείς τη δεσπόμενη κουλτούρα της συνδιαλλαγής και των συμβιβασμών και όχι να υποστηρίζεις με εκκεντρικό τρόπο τις κραταιές καταστροφικές προκαταλήψεις.

Ο Τσόκλης ιδεολογικοποιεί τον βιασμό. Και η ιδεολογικοποίηση και νομιμοποίηση στυγνών και παντελώς αδικαιολόγητων εγκλημάτων είναι κατηγορία εγκλήματος από μόνη της: αυτή της ηθικής αυτοουργίας?

Ο Eldridge Cleaver, σε ηλικία 22 ετών βίασε κατ' εξακολούθηση λευκές και μαύρες γυναίκες. Μια αναμενόμενη αντίδραση από τη Λευκή Αμερική του τότε όπου η Κου Κλουξ Κλαν είχε έντονη παρουσία δράση και επίδραση θα ήταν το παραδειγματικό λιντσάρισμα του ή το κρέμασμα του, πρακτικές με τις οποίες η ΚΚΚ ήταν εξαιρετικά εξοικειωμένη. Ο Cleaver φυλακίστηκε το 1957 και μέσα στη φυλακή, ιδεολογικοποίησε τους βιασμούς που διέπραξε, ισχυριζόμενος πως οι βιασμοί του ήταν πράξεις πολιτικές, πράξεις εξέγερσης. Ο Cleaver πήγε φυλακή, έγραψε βιβλία, δημοσίευσε άρθρα, αποφυλακίστηκε το 1966, έγινε μέλος της ριζοσπαστικής ομάδας "Μαύροι Πάνθηρες", έγινε μια τις πιο αναγνωρίσιμες μορφές της μαύρης διάνοησης για να γίνει σε κάποια στιγμή ξαναγεννημένος χριστιανός και υποψήφιος για το χρίσμα του ρεπουμπλικανού γερουσιαστή το 1986. Σε μια εποχή όπου οι πολίτες, είναι μονίμως ζαλισμένοι από την τηλεοπτική πλύση εγκεφάλου και την πολιτική δημαγωγία, σε μια εποχή που οι λέξεις έχουν χάσει το νόημα τους, σε μια εποχή όπου ο καθένας διατηρεί για τον εαυτό του την ψευδαίσθηση του ότι έχει επαρκή εκπαίδευση, κρίση και συνάφεια για να διαπραγματευτεί οποιοδήποτε θέμα, είναι εξαιρετικά εύκολο, ιδεολογικοποιώντας κάτι να πετύχεις οτιδήποτε άλλο.

Δεν υπάρχει καμιά πρόθεση ηθικολογίας στα γραφόμενα μου: οποιοσδήποτε μπορεί να κάνει ότι θέλει με όποιον θέλει. Η μαγική λέξη στο σεξ είναι μία: Συναίνεση, αυθόρμητη, αμοιβαία συναίνεση μεταξύ ανηλίκων, και όχι συναίνεση που έχει αποσπαστεί βίαια ή εκβιαστικά?

Αυτά που λέει ο Τσόκλης δεν είναι γραφικά. Μπορεί ο τρόπος που τα λέει να είναι γραφικός, μπορεί να φαίνεται ο ίδιος γραφικός, αλλά αυτά που λέει κάθε άλλο παρά γραφικά είναι. Είναι τραγικά γιατί ακριβώς απηχούν τη διαστρέβλωση στις αντιλήψεις και τις επικρατούσες σεξουαλικές προκαταλήψεις ενός σημαντικού (σε μέγεθος) κομματιού της Ελληνικής κοινωνίας. Αντιλήψεις που όπως φαίνεται ώθησαν μια ολόκληρη (επιφυλάσσομαι για τις εξαιρέσεις της, αν υπάρχουν) κοινότητα να εγκληματήσει απέναντι σε ένα ανήλικο κορίτσι. Παραθέτω αυτούσια αποσπάσματα από το ρεπορτάζ του TVXS με τίτλο "[Η σιωπή στην Αμάρυνθο σπάει από τις κραυγές των γυναικών](#)".

“Σχεδόν τέσσερα χρόνια μετά, το Τριμελές Δικαστήριο Ανηλίκων Χαλκίδας έκρινε παμψηφεί αθώους τους τέσσερις κατηγορούμενους για το βιασμό της 15χρονης μαθήτριάς το 2006, στο λύκειο της Αμαρύνθου, στην Εύβοια, την περίοδο των μαθητικών καταλήψεων. Όπως αποφάσισε το δικαστήριο οι κατηγορούμενοι «ασέλγησαν μεν εις βάρος της κοπέλας, ωστόσο αυτό έγινε με τη θέληση της παθούσας». Η απόφαση του δικαστηρίου προκάλεσε την κατάρρευση της 19χρονης, πλέον, εντός του δικαστηρίου αλλά και την άμεση αντίδραση γυναικών οργανώσεων.

Μάλιστα, η 19χρονη θα πρέπει τώρα να αντιμετωπίσει και πάλι τους κατοίκους της Αμαρύνθου, καθώς εναντίον της εκκρεμούν μηνύσεις για ψευδορκία, ψευδή ανωμοτί κατάθεση, ψευδή καταμήνυση, παραπλάνηση σε ψευδορκία και συκοφαντική δυσφήμιση εναντίον των τεσσάρων πρώην συμμαθητών της.

Το ιστορικό...

Το 2006, η Αμάρινθος, μία κωμόπολη της Εύβοιας, έστρεψε το ενδιαφέρον της κοινής πάνω της όταν μία 15χρονη μαθήτρια από τη Βουλγαρία, συνοδευόμενη από τη μητέρα της, προσείλθε στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής και κατήγγειλε το βιασμό της από τέσσερις συμμαθητές της.

Στην κατάθεσή της ανέφερε: «Ήμουν στην αίθουσα με τον Τ. Μου ζήτησε ομαδικό σεξ. Πήγα να φύγω από την αίθουσα και τότε μπήκαν και οι άλλοι κατηγορούμενοι. Ο Τ. με άρπαξε από το χέρι και με κόλλησε στον τοίχο. Ορμήσανε όλοι πάνω μου, με χάιδευαν σε όλο μου το σώμα. Εγώ προσπαθούσα να αντιδράσω. Με χτυπούσαν με σφαλιάρες. Κατόρθωσα και έφυγα κλαίγοντας. Πήγα στις τουαλέτες για να μείνω μόνη μου. Μετά από λίγο, με ακολούθησαν στην τουαλέτα. Ο Τ. με είδε να κλαίω γονατιστή και έπεσε πάνω μου γυμνός. Με πίεσε και εγώ υπέκυψα. Ήμουν πια σαν νεκρή. Στη συνέχεια, μπήκαν μέσα στην τουαλέτα και οι υπόλοιποι κατηγορούμενοι. Με ανέβασαν στο νιπτήρα. Μου κράτησαν τα χέρια και τα πόδια και ο Κ. με βίασε μέχρι που εκσπερμάτωσε. Όλοι μαζί χοροπηδούσαν σαν νικητές», είχε δηλώσει στην κατάθεσή της».

Το περιστατικό βιντεοσκοπούσαν με το κινητό τους τρεις μαθήτριες, ωστόσο τα βίντεο «χάθηκε» από τα κινητά των κοριτσιών και δεν έφτασε ποτέ ως στοιχείο στην υπόθεση. Σημειώνεται ότι οι δύο κοπέλες ήταν κατηγορούμενες για συνέργεια.

Η τοπική κοινωνία στράφηκε κατά της μαθήτριας, καταγγέλλοντας την για «ψευδομαρτυρία». Μερικά αποσπάσματα του ρεπορτάζ της Δήμητρας Κρουσταλλής για την εφημερίδα το Βήμα, το 2006, δείχνουν τον τρόπο με τον οποίο αντιμετώπισε το γεγονός η τοπική κοινωνία και οι μαθητές του λυκείου της περιοχής.

«Τους έθιγε συνέχεια τον ανδρισμό τους. Τι θέλατε να κάνουν τα παιδιά;» λέει ένας νεαρός από τη στενή παρέα των τεσσάρων. «Τι σημαίνει τους έθιγε τον ανδρισμό τους;» ρωτώ (δημοσιογράφος Δ. Κρουσταλλη). «Να, τους έλεγε ότι δεν ξέρουν τίποτα από σεξ, τους προκαλούσε» [...] «Αν σταματήσετε εσείς οι δημοσιογράφοι, τα παιδιά θα γυρίσουν στο σχολείο τους. Κι αν έγινε βιασμός, δεν πειράζει. Μικρά είναι, θα ξεχάσουν» λέει ένας 65χρονος έμπορος στον παραλιακό δρόμο του χωριού.

«Τι περιμένατε να κάνει η κόρη με το ποιον της μητέρας! Από ό,τι γονείς βγεις τέτοιος θα γίνεις!» δηλώνει κατηγορηματικά μια κοπέλα και όλοι γύρω - αγόρια και κορίτσια - συμφωνούν και υπερθεματίζουν. «Ακουσα ότι η μάνα δούλευε σε μπαρ στην Ερέτρια. Και εγώ τώρα το έμαθα...» μου ψιθυρίζει εμπιστευτικά ένας γεροδεμένος νεαρός με ύφος Πουαρό. «Ο πατέρας της στη Βουλγαρία είναι τζογαδόρος, πίνει, και τον κυνηγάει η μισή Ιντερπόλ. «Για τα αγόρια και τους γονείς τους δεν ισχύει το ίδιο;» επιμένω. «Ααα... Εσείς δεν καταλαβαίνετε τίποτα! Τα αγόρια είναι πολύ καλά παιδιά, φοβερά άτομα, από τις

καλύτερες οικογένειες. Καμία σύγκριση. Βρεθήκανε μπλεγμένοι χωρίς να το καταλάβουν» συμπληρώνει ένας ακόμη μάρτυρας υπεράσπισης.

Σημειώνεται ότι οι τέσσερις κατηγορούμενοι προέρχονται από γνωστές οικογένειες του χωριού. Εκτός από τον γιο των καθηγητών, υπάρχει ένας γιος αστυνομικού και δύο γιοι εργατών.

Οι δύο γυναίκες, μητέρα και κόρη, έφυγαν για πάντα από την Αμάρυνθο και την Εύβοια, και κατέβηκαν στην Αθήνα, όπου η μαθήτρια ολοκλήρωσε το Λύκειο σε ιδιωτικό σχολείο.”

Οι κάτοικοι της Αμάρυνθου δεν είναι μια δαιμονική εξαίρεση. “Τα παιδιά-μας”. Και το άλλο το παιδί, το θυμά των παιδιών σας. Α αυτό ήταν πουτ?κι, π?ανας κόρη. “Και το αλβανάκι που βίασε τη δικιά σου κόρη ή το δικό σου γιο;” “ΚΡΕΜΑΣΜΑ”. Α μάλιστα. Αυτού του τύπου οι αντιλήψεις δε φυτρώναν στην Αμάρυνθο. Βρίσκονται παντού? και στην Αμάρυνθο και σε γειτονικά χωριά και σε μακρινά χωριά και στην πόλη και σε γειτονικά σπίτια μας και στα σπίτια μας και μέσα μας? Τα δικά μας τα παιδιά ? και όλες οι γυναίκες π?ανες. Ο Τεχνομεσαίωνας. Αυτοί οι άνθρωποι που υπακούουν σε τέτοιες στρεβλές λογικές ξεχνούν κάτι πολύ απλό. Μπορεί οι φαμίλιες τους να ναι δυνατές στην Αμάρυνθο αλλά υπάρχουν απείρως ισχυρότερες οικογένειες στην Ελλάδα και ακόμη περισσότερο ισχυρές στο εξωτερικό. Αφού λοιπόν πιστεύουν ότι ο νόμος είναι το δικίο του ισχυρού, να μην περιμένουν καμία μορφή κοινωνικής δικαιοσύνης όταν ισχυρότερες μαφίες γ?μαν αλληγορικά ή κυριολεκτικά τις δικιές τους οικογένειες, τη ζωή τους, το μέλλον τους και τα παιδιά τους. Ας ζήσουν στη ζούγκλα που φτιάξαν για τους πιο αδύναμους?

Η οικογενειοκρατία στην “πολιτική ζωή” του τόπου βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με τη διάχυτη οικογενειοκρατία που επικρατεί και ορίζει τον τόπο. Για τα δικά μας τα παιδιά θα κλέψουμε, θα δώσουμε κ?ο σε βουλευτές ή ιδιώτες για μια δουλειά, θα χώσουμε λεφτά στα φροντιστήρια, στα πανεπιστήμια του εξωτερικού. Α και τα άλλα παιδιά είναι, αφού τους έχουμε κλείσει τη θέα του ήλιου με όλες τις νεοελληνικές μαλαγανιές που μπορούμε να σκεφτούμε θα δώσουμε μια φορά το χρόνο αίμα και κανά πεντάευρω σε τηλεοπτικούς μαραθωνίους. Και κάποια, έστω και λίγα από τα γλυκά, ανυποψίαστα αγόρια μας μας ανταποδίδουν ενίοτε τη χάρη που τους κάνουμε με το να τους προσφέρουμε (μέχρι και πρόσφατα τουλάχιστον) ένα έτοιμο αλλά παντελώς φαύλο σύμπαν: ““όχι δε σε βίασα για μένα. Για τη φουκοριάρα τη μάνα μου το κανα που ναι α?.μιτη τόσα χρόνια”. Οι κανακάρηδες μας, τα καμάρια μας. Μήπως πρέπει να νιώθουμε και εθνικά υπερήφανοι για τους βιαστές που παράγουμε;

Η ελληνική κοινωνία και η ιερή οικογένεια της μοιράζεται χαρακτηριστικά με τη Κόζα Νόστρα? οριζοντίως, διαγωνίως και καθέτως? Και μόλις τώρα αρχίζουμε να κατανοούμε από τι είμαστε φτιαγμένοι αλλά είναι πολύ αργά για να αλλάξουμε αυτό που φταίει. Οι μεγάλες ζημιές έχουν επέλθει και θα έλθουν και μεγαλύτερες?

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να ελαφρύνω λίγο το κλίμα και να πω δύο σύντομα ανέκδοτα: ΕΣΡ. Και ο Κ. Τσόκλης μεγάλος εικαστικός και καλλιτέχνης.

Το πρώ το θα το αφήσω ασχολίαστο καθώς ς είναι εύλογο. Όσον αφορά το δεύτερο, θα ήθελα να πω πως η δουλειά του Τσόκλη μιλάει από μόνη της. Αμ δε. Η δουλειά του όπως και άλλων ομο-ά-τεχνων του δε θα αναγνωριζόταν ως έργο τέχνης έξω από το αλχημιστικό εργαστήριο και το ιδιωτικό χρηματιστήριο τέχνης που λέγεται γκαλερί και χωρίς τη συνδρομή των παράσιτων που λέγονται κριτικοί τέχνης και που γράφουν την ιστορία της τέχνης όπως αυτοί κρίνουν... Η αποθήκη μου είναι γεμάτη από έργα τεχνοτροπίας Τσόκλη: Εκεί μέσα είναι αραδιασμένα "το νυστρί" το "VHS", "το παλιό μπλέντερ" που σε καμία περίπτωση δεν είναι εικαστικά υποδεέστερα από το "σπάγκο" του Τσόκλη. Μάλιστα εμπνευσμένος από το μεγαλείο της τέχνης του αποφάσισα να μεταφέρω τη νοοτροπία του στην ποίηση και έγραψα το ποίημα "ο στίχος" που δεν το θυμάμαι όλο αλλά πάει κάπως έτσι: >>?.<< Και αν πείσω τους κριτικούς πως είναι αριστούργημα κάποιος επίγονος μου κάποτε θα γράψει το αριστούργημα "ο σ-τοιχος" που θα πηγαίνει κάπως έτσι: >>..<<. Όταν η βάση γέρνει το εποικοδόμημα θα ναι και αυτό στραβό?

Στην καλύτερη των περιπτώ σεων τέτοια έργα είναι δηλώ σεις. Αλλά αν κρίνω από τις δηλώσεις του καλλιτέχνη, διατηρώ πάντα την επιλογή της καθολικής απόρριψης.

Ο πολιτισμός, η επιστήμη και η τέχνη αναζητούν ή και παράγουν νόημα. Όταν υπάρχει κενό νοήματος έρχεται η θρησκεία με τις καταστροφικές μεταφυσικές της ή ο τυχοδιωκτισμός για να καλύψουν το κενό. Και μιας μιλάμε για νόημα, σε ιδεατές καταστάσεις η πολιτεία προσπαθεί να περιορίσει τις κοινωνικές επιπτώσεις και ζημιές της ανοησίας. Τις τελευταίες δεκαετίες τα δυτικά κράτη ενισχύουν με κάθε δυνατό τρόπο την ανοησία του πολίτη. Και οι ζημιές είναι και θα είναι ανυπολόγιστες. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, το πλαίσιο της ανοησίας, καλλιτεχνίζοντες φιγούρες καταξιώνονται και τοποθετούνται σε δυσθεώρητα βάθρα, παντελώς δυσανάλογα με το πραγματικό καλλιτεχνικό τους παράστημα.

Και ας είναι καλά οι φελλοί. Αλλά όταν αρχίζουν από ματαιοδοξία και φουσκώνουν και γίνονται σφουγγάρια που καταπίνουν και άλλο και άλλο δεν αφήνουν νερό για κανένα άλλο ζωντανό. Ο Τσόκλης ας ζωγραφίσει τώρα όχι τον σπάγκο αλλά τον σπόγγο.

Στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, την νεόπλουτη και εσχάτως νεόφτωχη, την τόση φτωχή από πνεύμα, τέχνη και διανόηση, οι φελλοί καταλαμβάνουν εξαιρετικά μεγάλο όγκο και χώρο. Λυπάμαι τα δεκάδες αυτοφυή πραγματικά ταλέντα που σήμερα ψαρεύουν, χτίζουν, μερεμετίζουν με τον καημό ότι ποτέ δεν είδαν την τέχνη και το ταλέντο τους να πραγματώνεται. Κι οι όπως δείχνει το έργο τους και οι Θέσεις τους κενοί περιεχομένου Τσόφληδες και οι φίλα προσκείμενα κριτικοί τους, θα διαλαλούν μέσα στους αιώνες την ανοησία και την κενότητα μιας εποχής ανθρώπων?

Βαθμολογία:

5